

'Ze waren mij gewoon vergeten'

Jan-Cees (56), programmamaker

„Lydian woonde net op kamers, toen de politie belde dat ze was aangereden. Het zag er niet best uit, zeiden ze. Mijn ouders vertrokken naar het ziekenhuis, ik bleef achter in de veronderstelling dat ze dood was. 'Wat moet ik nu zonder Lydian?', dacht ik alsmaar. 's Avonds laat kwamen mijn ouders thuis. Het bericht dat ze nog leefde, kwam als een bevrijding.

„Toen ik geboren werd, was Lydian tien. Ze vond het leuk, zo'n klein broertje en nam me graag op sleeptouw. Ik weet nog dat we samen naar de kermis gingen. En op zondagochtend luisterden we op haar kamer naar muziek. Mijn liefde voor The Beatles - ik heb twee boeken over hen geschreven - heb ik aan haar te danken en deel ik nog steeds met haar.

„We hadden een zusje, Annelies, dat qua leeftijd precies tussen ons in zat. Ze overleed aan kanker op haar zeventiende. Dat was een drama dat Lydian en ik allebei heel anders beleefd hebben. Zij heeft het hele ziekteproces meegemaakt en heeft haar verzorgd, ik werd bij familie ondergebracht. De ochtend dat Annelies overleden was, kwam ik in een volkomen leeg huis, ik had geen idee waar iedereen was. Ze waren mij gewoon vergeten.

„Tientallen jaren spraken Lydian en ik elkaar maar twee, drie keer per jaar. Niet dat het fout zat tussen ons, maar onze levens groeiden uit elkaar. Wel hebben we begin jaren tachtig samen een film gemaakt over onze ouders, ter gelegenheid van hun 35-jarig huwelijk. Dat was een leuk en bijzonder project. Sinds een jaar of tien zien we elkaar veel vaker. Dat komt ook doordat Lydian nu eindelijk gelukkig is in de liefde. Samen zorgen we voor onze dementerende moeder, dat gaat heel soepel. We hebben lol om precies dezelfde dingen, zo kunnen we enorm lachen om oude familie-uitdrukkingen. Over Annelies hebben we het nog steeds niet vaak. Maar wie weet maken we ooit samen een film over haar.”

Jan-Cees en Lydian ter Brugge verwerkten de dood van hun zus allebei op een andere manier.

Jan-Cees en Lydian ter Brugge uit Dordrecht met hun overleden zusje Annelies (links), in 1960 op Texel

Uw verhaal in deze rubriek? Mail naar broerzus@nrc.nl

'Hij heeft zich alleen moeten redden'

Lydian (66), gepensioneerd grafisch medewerker

„Héél erg leuk vond ik het, toen Jan-Cees werd geboren. Hij was een soort levende pop. Ik heb zijn katoenen luiers verschoond en hem zijn pap gevoerd. Later nam ik hem vaak mee achterop de fiets. Toen er eens een boerderij in brand stond, zijn we samen gaan kijken. Tot lang daarna wilde hij brandweerman worden. Op mijn zeventiende ging ik op kamers wonen. Het moet raar geweest zijn voor hem, dat ik zo ineens weg was.

„De dood van ons zusje had een enorme impact op het gezin. Voor die tijd hadden onze ouders het leuk met elkaar, er was een bepaalde warmte en gezelligheid in huis. Toen Annelies ziek werd en overleed, was dat weg. Mijn vader kon slecht met zijn verdriet omgaan en mijn ouders raakten elkaar min of meer kwijt. Ik ben bang dat Jan-Cees toen tussen wal en schip is gevallen. Hij heeft zich zo'n beetje alleen moeten redden. Ik heb er nog steeds een pijnlijk gevoel over dat ik daar niet meer aandacht voor heb gehad.

„Jan-Cees sprak jarenlang weinig over zichzelf, hij is liever de interviewer dan andersom. Zelf was ik door een lastig huwelijk ook minder in staat tot contact met familie. De afgelopen tijd hebben we elkaar uiteindelijk teruggevonden. Dat begon al met het maken van de film over onze ouders. Twee jaar lang hebben we het hele land af gereisd en hebben we alle mogelijke oude bekenden van de familie geïnterviewd, van schooljuffen tot tuinmannen. We waren een goed team en hebben onbedaarlijk gelachen samen. Nu, bij de verzorging van onze moeder, voelen we elkaar perfect aan. Laatst moest het huis opgeruimd worden, en dan weten we exact, zonder enig overleg, wat weggegooid mag worden en wat juist niet. Alsof we een soort twee-eenheid zijn.”

Brigit Kooijman